

ЛИТЕРАТУРЕН

ЧЕТВЪРТИ НАЦИОНАЛЕН
ЛИТЕРАТУРЕН КОНКУРС

„Писма до себе си“

ЛИСТ

2020

Избрани съчинения на
наградените участници

Брой 4, година четвърта

Морско училище

Това беше първият учебен ден на делфина Додо в училище. Той щеше да учи в „Добра майка“. Учениците бяха различни морски обитатели: медузи, морски кончета и др. А неговата учителка бе Мисис Октопод, която със съпруга си бе дошла по мистериозен начин от Средиземно море, защото в Черно море Додо не знаеше да има октоподи. Майката на Додо приготви раницата и го изпрати. Той се притесни, защото за пръв път щеше да прекрачи училищния праг. Не познаваше училището и като стигна, започна да обикаля и да търси класната си стая. Мисис Октопод, която го бе видяла през прозореца, изпрати Моми – една медуза, да го търси. Тя след дълго лутане намери Додо и го заведе в класната стая. Той се извини за закъснението и седна на мястото си. Имаха час по морематика.

- Всички да си отворят тетрадките и да запишат: едно водорасло плюс едно водорасло е равно на две водорасли. Две водорасли минус едно водорасло прави едно водорасло.

Додо го записа и се учуди как ще се срещнат тези водорасли, как едно водорасло плюс едно водорасло ще бъде равно на две водорасли

и защо после тези водорасли, след като се срещнат, пак ще се разделят. После Моми му обясни, че все пак това е само смятане. На Додо обаче не му се смяташе. Той започна да закача своите съученици, да ги замеря с малки камъчета. Звънецът би и децата излязоха в голямо междучасие. Додо каза:

Хайде да отидем до магазина. Моми каза:

- Не магазин, а морлафка / от морска лафка/.

След като закусиха, започна час по морски език.

- Ето азбуката: Бу, бля, бо, лой, гу.

Би звънецът. Моми отиде при Додо и го попита:

- Как се казва майка ти?

- Нана.

- А баща ти?

- Лало. - отговори Бобо. И се чудеше защо му досажда тази медуза.

Би звънецът. Имаха час по рибешко четене. Те не можеха да четат, но в първите часове щяха да преразказват.

- Днес ще вземем „Смешната акула“ Ще ви прочета и ще преразкажем. – каза мисис Октопод. Тя вдигна Додо да разкаже, но той я разказа толкова смешно и объркано, че разказът съвсем отговаряше на името си. Това беше, защото не внимаваше и само се въртеше и закачаше съчени-

ците си. И този час учителката не беше доволна от него. Звънецът за излизане би.

- Миналото междучасие ти ми задава въпроси, а сега е мой ред. И понеже любимото ми занимание е да ям, питам те: каква е твоята любима храна? – попита Лоло, който отново бе огладнял.

- Ами.... Пай с миди.

- А за пиене?

- Сок от водорасли. – отговори Моми. А я кажи ти какъв искаш да станеш като пораснеш?

- Ами не знам, А ти, ти каква искаш да станеш?

- Принцеса, разбира се, морска принцеса. Но има време... Искаш ли да бъдем приятели. Винаги можеш да разчиташ на мен.

Бобо си помисли: „С какво ли може ведна медуза да му помогне, нито е силна, нито е бърза“.

На Додо му омръзна сметане, сричане, разказване, без никаква игра. Звънецът за влизане би,

но Бобо реши да се разходи извън училище. Моми разбра за намерението му и го предупреди, че не може да напуска без позволение. Той не я послуша.

А и вече му стана скучно в това така наречено училище. Липсваха му игрите и забавленията. Излезе, гмуркаше се, отдалечавайки се доста от училището чак до морския бряг. Изведнъж почувства болка. Удари го камъче. Беше палаво непослушно момче. Също като Додо. След като се зашемети, той се видя притиснат между двете му ръце. Но изведнъж момчето го пусна. „Какво стана, защо ме пусна? – помисли си Додо“. И изведнъж видя Моми. Разбра, че тя го е спасила, като е опарила момчето.

- За наказание, ще имаш двойно домашно, му каза Мисис Октопод. Но днес ти научи не толкова азбуката и да смяташ, а получи друг урок, и то двоен: Да слушаш, да бъдеш добър с другите, да не им причиняваш болка. А другият урок, това е урок по приятелство, който получи от медузата Моми.

Първо място
Първа възрастова група
Тамзе Орхан Исмаил
- 11 г., V кл. Клуб
„Слово“, Разград

Есенна история

Второ място

Първа възрастова група
Ава Дауд Аляовлу - 12 г.,
VI кл. Клуб „Слово“,
гр. Разград

Есента е изключително красива. Всеки цвят в топлата гама се преливаше над клоните на дърветата, под пейките в разградския парк, по двора на баба Лена, която живееше сама с кучето си в едноетажна къщичка близо до парка. Есента ѝ влияеше добре. Тя много обичаше този сезон. Минавайки с моите приятелки край дома ѝ, я виждахме да танцува немия си танц с участите на метлата, събирайки разноцветните есенни листа на купчина. Кучето ѝ, чието име така и не разбрахме, беше полегнало на прага на къщата, размахвайки опашка ту насам, ту натам. Облизваше изморено черната си муцунка и рядко, когато бабата се скриеше зад голямата чешма на сред двора, то се надигаше на предните си лапи и издаваше вой, а тя отвърщаше:

- Тука съм, бабе, не бой се...

А гроздето, извисило се от асмата, точно над главата ѝ, беше така голямо и сочно, че преминаващите хора спираха, оглеждаха го и продължаваха по своя път. Баба Лена обичаше плодове, особено тези, с които ни даряваше есента. Тя имаше не само грозде, а и круша, зад която се подаваше старата ябълка. Малката ѝ къща бе готова да се срути. Повечето счупени прозорци бяха покрити с пожълтели вестници. Къщата очевидно не бе поправяна от години, десетилетия. Ала омайваше с чара си като никой друга. Вековният орех, на който бе поставена люлка, само допълваше този неин чар, пейката пред оградата - също. На нея един куп баби обсъждаха политиката или се оплакваха как внучетата им не ядат техните гозби, а се хранят с „боклуци“, малки деца си играха и юноши пишеха своите домашни. Никой писател не би могъл да опише красотата на тази на вид съвсем проста пейка. Всяко едно малко камъче беше видяло историята на семейството на бабата. Всеки един клон тихо бе наблюдавал различни сцени от живота

в тази къща. Съседската ограда беше чула какво ли не - крясъци, смях, плач и размисления. Малката градина, която беше толкова красива и за която баба Лена с последни сили се грижеше, беше видяла много болки и чула много стонове. Шарената сянка, хвърлена от ореховата корона, придаваше магично

усещане на цялото това място. Едва пушещият комин и кучето допълваха уюта. Ябълки, орехи, дюли, тикви и какво ли още не, вирееше в малката градинка на старата жена. Те за поредна година се възраждаха за нов живот през ново време.

Бабата обаче, очевидно си живееше в миналото, когато есента е била най-тачаният сезон. Спомените ѝ я отнасяха във времето, когато с мъжа си, сега покойник, заедно жънеха, прибираха реколтата и си живееха честито. Но след като той почина и се промениха времената, настъпиха проблемите. Раздори между синовете ѝ за имоти, пари... И ето я - сама в полусъборената къща посрещаше есента с единствения си другар - кучето. Преди усмивката не слизаше от лицето ѝ. Но напоследък тъмни мисли се въртяха в ума на баба Лена, лоши предчувствие. Ами ако умре точно сега? Точно в този момент... Та още не беше прибрала гроздето и ябълките. Пък може да дойдат внучетата. Макар и надеждите ѝ винаги да се оказваха напразни. А и на кого ще остави кучето? А и кой ще разбере, ако си отиде от този свят? Кой ще плаче за нея? Нямахме нито мъж, нито деца. Само кучето ѝ, което би било безсилно в този момент, ѝ оставаше.

Времето спря. Ябълковото дърво беше така наклонено, че се строполи. Листата се стелеха по земята на забавен каданс. Една чепка грозде падна точно пред кучето, лежащо спокойно пред вратата, сякаш да го извести за случващото се. Метлата, изиграла последния си танц, се отпусна на земята. Слънцето за последен път освети баба Лена, която сякаш си бе полегнала под асмата, и се скри зад облаците.

От лятото нямаше и следа. Есента отдавна беше пристигнала. Всеки плод в райското кътче, наречено градина, бе готов да бъде откъснат, ала нямаше вече от кого.

Есенна приказка

Скъпо мое днешниче, само на теб мога да споделя невероятната случка, която преживях. Кой ли ще ми повярва, като разкажа, че се запознах с четири прекрасни девойки, каквито има само в приказките. И аз като се замисля, всичко ми се струва като... вълшебен сън. Но... нека започна историята си.

Есента дойде. Небето потъмня. Слънцето се опитваше да се покаже из някой облак, но не успяваше. Валеше дъжд. Не се чуваше детски смях. Котки и кучета се бяха скрили под паркираните коли. В моя квартал сред всички блокове имаше една единствена къща. Не беше много поддържана. В нея живееше един дядо, който рядко излизаше навън. Странното беше, че го видях през прозореца си. Той беше седнал на малко столче под навеса на къщата. Пред него имаше едно голямо бяло платно, на което очевидно рисуваше. Но какво ли? Стана ми твърде любопитно, затова реших да отида при него.

- Дете, какво правиш тук? - попита ме старецът. - Не виждаш ли, че вали? Хайде прибирай се, преди да се разболееш!

- Бих искала да погледна какво рисуваш. - казах аз.

В момента, в който надникнах към платното, сякаш се озовах в картината. Беше есен. Първоначално си помислих, че този дядо е нарисувал пейзаж, но съвсем не беше така.

Пред мен стоеше една красива млада жена, облечена в прекрасна шарена рокля от есенните листа. Косата ѝ беше сплетена на дълга плитка, а върху главата ѝ имаше венец от тъмносив облак.

- Здравей! - каза красивата жена. - Аз съм госпожица Есен. Приятно ми е да се запознаем! Ти трябва да си човек?

- Да. - отговорих аз. - Ти си сезон. Нещо, с което никога не съм говорила преди. Какво правиш тук?

- В момента се провежда моят есенен пазар. До онзи рафт можеш да видиш госпожица Зима. Тя си избира черни облаци. Пред другия щанд е застанала госпожица Пролет. Тя иска да си купи есенна рокля и се сърди, че нямам в розов цвят. До нея е госпожица Лято. Тя търси перфектната жълта боя, с която да боядиса пшеницата. Хмм? А какво ли обичат човечите? Мога да ти предложа от есенните си плодове. Обичаш ли круши, дюли? Имам и ... грозде....

- Не, благодаря! - прекъснах я аз. - Мисля, че трябва да си вървя.

- Няма ли да се запознаеш с останалите госпожици? - попита ме Есента. - Поне си вземи нещо от моя пъстър пазар за спомен.

И тя ми даде гривна с талисман - едно жълтеникаво цвете.

- Идвай на пазара на всеки сезон. Ние ще те очакваме. - провикна се госпожица Пролет.

Госпожица Лято ми намигна, а госпожица Зима ми се усмихна и ми помахна за доскоро виждане.

Аз дори не знаех как се озовах тук. Изведнъж нещо бутна рамото ми. Отново бях при стареца. На ръката ми стоеше гривната от госпожица Есен.

- Какво стана? - попита ме той. - Взираше се в картината ми доста дълго време.

- Аз... аз... - чудех се какво да кажа. - Просто много ми хареса.

Дядото, усмихвайки ми се, ми подари тази чудна картина. Благодарих му и изтичах до къщи. Това, което се случи, беше наистина странно.

След есента следваше зимата. Картината стоеше закачена на стената над бюрото ми. Един ден, след като се прибрах от училище, внезапно заваляха пухкави бели снежинки. Погледнах към рисунката и видях, че тя се беше променила в снежен пазар на госпожица Зима. Беше време да ги посетя отново.

Трето място

Първа възрастова група
Вероника Увова Менева
- 12 г., II ОУ „И. Р.
Славейков“, Ст. Загора

Беше месец декември малко преди новогодишните празници. Снежинки падаха тихо по земята и покриваха дърветата с пухкава бяла премяна. Хубава снежна картинка!

Бела и нейните родители и техните кученца – цяло семейство /майка, баща и син/ излязоха на разходка. Мончо – най-малкото кученце, подскочаше весело около момичето и се радваше на снега. Бела много обичаше своите кучета, но най-много си играеше с палавия Мончо. Родителите на Бела бяха от Варна, но се преместиха преди единадесет години в Швейцария и живеяха в Женева.

Минавайки край павилиона за вестници, погледът на таткото на Бела, беше привлечен от снимка на едно куче на първа страница.

- Вижте, надбягване с кучешки впрягове! – каза той и купи вестника.

- А, тате, виж то ще бъде на Коледа. И е в Алпите. Хайде да участваме! Това е нашият шанс да спечелим първото място – извика Бела.

Години наред семейството на Бела по това време ходят на Алпите, и двете им кучета участват в популярното състезание, но никога не печелят. Те бяха разбрали, че техните съседи семейство Адамс, които също участват всяка година, мамят и

Чудото

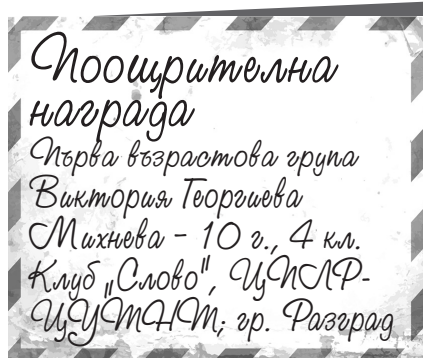
вземат първото място. В това време една тежка снежна топка удари момичето. Тя се обърна и що да види – Евил, момчето на съседите с кучетата си Ханибал и Рок.

- Ние тази година отново ще спечелим! – извика злорадо момчето.

Няколко дена преди състезанието семейството на Бела, записа кучетата.

- Мончооо, извика Бела изплашено, защото видя, че любимецът е изчезнал.

Търсиха го с часове, но така и не го намериха. Стъмни се и трябваше да се при-

бират. Всички бяха тъжни, че кученцето го няма.

Доиде денят на състезанието. Бела и нейните родители бяха много тъжни, че загубиха Мончо, но не се отказаха от състезанието, което им беше отдавнашна мечта. Стигнаха до мястото на състезанието. Видяха много кучета и голям снежен баир. Снегът беше затрупал планината. Духаше силен вятър, но никога не се отказваше. Завързаха всички кучета за шейните. Те се приготвиха и:

- Старт! – извика съдията.

Семейството на Бела видя семейство Адамс как бутат с шейната си другите кучета, за да могат да спечелят. Но не видяха само това. Забелязаха, че Мончо също е при тях. Нямаше как да се объркат – отдалеч се забелязваше голямото му кафяво петно на гърба му. И така с желанието да настигнат кучето си минаха финаша. Те спечелиха първо място. И си взеха Мончо.

Ето какво беше станало. Мончо се беше заиграл с кучетата на Евил и така изчезна от погледа на своите господари. А Евил отдавна си беше го харесал и нарочно пусна кучетата си, за да привлече Мончо. Но нали всичко завърши чудесно и най-сетне Бела имаше своето чудо.

МОМЧЕТО И МОРЕТО

Ники се вгледа в морската синева и тъжните му пъстри очи се огледаха в нея. Нито крясъците на чайките и гларусите, нито продавачът на варена царевича можеха да го накарат да отдели поглед от вълните. Пяната покриваше ходилата на краката му, но той не можеше да усети гъделичкането ѝ, защото страдаше от тежко мускулно заболяване, приковало го в инвалидна количка. Никога не беше стигал до плажа и сега не можеше да се наравда на гледката и да се наслади на морския бриз, който развяваше тъмно-кестенявите му къдрици.

В това време Чочи – най-малкото раче на рачешката фамилия, правеше поредната си бяла. Рачето се беше скрило в една малката подводна пещера, а цялото семейство го търсеше. Чу шум и реши да намери друго скривалище. Излизайки от дупката обаче силно водно течение го повлече и завъртя из морската шир. Вълните сякаш си го предаваха една на друга. В един момент черупката на Чочи издрънча. Когато си отвори очите, се огледа къде се намира. Беше се озовал в дла-

ните на Ники. Вълните го бяха изтласкали на брега и той се бе ударил в количката на момчето.

В началото малкото раче се уплаши от този великан, който го държеше. Но притеснението му бързо отшумя, след като момчето му се усмихна и го попита как е. От дума на дума между тези две същества се зароди някакво странно приятелство. Ники разказа на рачето за своето заболяване, че за първи път вижда морето и усеща полъха на морския бриз. Чочи надълго и нашироко, с големи подробности, „потопи“ момчето с разказа си за своя дом – морското дъно. Разказа му за големите и малките риби – красиви и цветни, страшни, причудливи, за коралите, за медузите, за водораслите, за потъналите кораби със съкровища.

Слушайки го, Ники се размечта. Той затвори очи и си представи, че е капитан на кораб. Капитан, който обикаляше морската шир със своя екипаж и помагаше на хората с по-малки кораби, които биваха нападени от пирати. Биеше се безстрашно срещу тях. В последната си битка храбрият капитан спаси

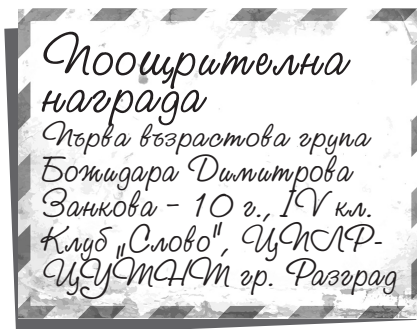
прекрасна принцеса и нейните приближени. Усети някакво ново чувство. Нещо, което не беше изпитвал до момента. Май беше влюбен...

Плъок! Какво беше това? Ники излезе от нереалния свят на мечтите. Една чайка го беше ... изцапала по главата. В този момент чу нежен глас на момиче:

- Мисля, че имаш нужда от мокра кърпичка. Заповядай!

Момчето вдигна поглед и потъна в синевата на очите му. Момичето беше красиво като морска русалка. Беше по-хубаво от принцесата от съня му. Запознаха се. Казваше се Ани. Заговориха се за морето и момичето го покани да го разведе из Морския институт, където помагаше през лятото на своята майка – учен.

Малкото раче щипна леко Ники по дланта, като знак, че трябва да се разделят вече, защото беше време да се прибира. Момчето с тъга пусна малкия Чочи върху пясъка и той скоро се скри сред морската пяна. Ани разказа на новия си

приятел Ники за своите морски приключения – за карането на сърф, за подводното гмуркане, за честите почиствания на плажа с приятели, за спасено делфинче, заплетено в дълъг найлон и още и още.

Ники бе очарован от това, което видя и научи в Морския институт. Това беше един толкова вълнуващ и незабравим ден за него – за едно момче приковано към инвалидната количка. Колко рядко му се случваше нещо подобно. Беше истински щастлив. Очите му вече светеха. Не искаше този ден да свършва.

В морето той видя надежда. Нямаше да стане капитан на кораб, но можеше да стане учен. В този ден Ники реши, че иска да изследва морските обитатели. Така морето стана цел за едно момче. Момчето, което се влюби в морето.

Чудото на Мими

Само след два дена щеше да бъде Коледа. Семейството на Мими се приготвяше за празника. Всеки участваше в подготовката. Само Мими не тичаше на сам-натом. Тя беше малко момиченце, което не можеше да върви, защото беше болна от някаква болест на костите. Но това не я спираше да помага.

Тя беше седнала на леглото и подаваше коледната украса на своя брат Георги, който я нареждаше върху красивата елха. На следващия ден момичето помагаше на своята майка да приготвят храната за празника, като се придвижваше с инвалидната си количка. Мими беше много тъжна, защото не можеше да намери сред съдовете с храна любимите си джинджифилови бисквитки. Но майка ѝ я успокои:

- Мими, не се безпокой, сега започвам да ги правя. На Коледа, както винаги, ще има от твоите бисквитки.

Момичето се зарадва. То помагаше с каквото може и скоро в кухнята се разнесе любимият ѝ аромат – ароматът на Коледа. Бисквитките се получиха много добре и Мими едва се съдържа да не изяде още едно от тези малки човечета. След това помогна на баща си да надпишат картичките за близките и приятелите на семейството. Тя сама ги беше украсила с рисунки и лепенки. Рисуваше много хубаво. Мечтата ѝ беше да стане художничка. Докато привършваша с тях, вече се беше стъмнило и цялото семейство се събра около празничната трапеза за Бъдни вечер. Преди да си легне, Мими погледна през прозореца и видя небето, покрито с много малки блестящи звезди. Тя знаеше, че всеки път, когато желанието на някого се сбъдне, една звезда пада, защото звездите, според Мими, бяха желанията на хората. И тази година тя не искаше нова рокля или кукла от Дядо Коледа. Единственото ѝ желание беше да проходи, за да може да тича като другите деца и да си играе с тях. За нея това щеше да е най-хубавият подарък. Истинско Коледно чудо!

През нощта Мими сънува странен сън. В стаята ѝ имаше много деца с костюми на звезди, които пееха и танцуваша. Най-красивата звезда се дооближи до Мими и я хвана за ръката. Поведо я към другите звездички. И те я помолиха да танцува с тях. Едва сега осъзна, че сама е дошла до средата на стаята, вървейки. Не можеше да повярва! Беше много щастлива. Скачаше и играеше с другите деца. Скоро чу познат глас. Щом отвори сънените си очички, видя, че майка ѝ стои до леглото. Тя беше дошла да събуди момичето и да го заведе в голямата стая с елхата, където всички от семейството, щяха да отворят своите подаръци. Мими все още мислеше, че сънува и сама слезе от леглото на земята, обувайки големите си пухени пантофки сама. В този момент изненаданият писък на майка ѝ я стресна. Тя се огледа и разбра, че това не е сън, а нейното желание, което се беше сбъднало.

- Мамо, аз ходя! – извика тя и сините ѝ вечно тъжни очи сега светеха.

Баща ѝ и брат ѝ, които се втурнаха в стаята, изплашени от писъка на майка ѝ, не можеха да повярват на очите си. Майка ѝ, татко ѝ и баба ѝ се спуснаха към Мими и я прегърнаха. Бяха много щастливи. Най-голямото желание на всички се беше сбъднало. Мими побърза да се облече и да излезе при другите деца, за да си играе с тях за първи път в живота си. Децата също бяха много изненадани. Те също не можеха да повярват. Това беше коледно чудо за всички.

Поощрителна награда
Първа възрастова група
Анита Андреевна Андреева –
10 г., IV кл. Клуб „Слово“,
УИИЛР – УДУТМАТ
гр. Разград

Поощрителна награда

*Първа възрастова група
Живко Митев, 6 клас,
Шесто ОУ „Св. Никола“
Стара Загора*

ГОСПОЖАТА-ЧУДОВИЩЕ

Дата: 31 октомври.

Часът е 12:39.

Една минута и междучасието свършва. Започва часът по физика.

В класната стая на 7, „б“ е гробна тишина. Всички са забрили носове, че даже и глави в учебници и тетрадки, за да си преговорят урока, защото след 60 секунди ще настъпи часът на Страшния съд.

Коридорът стана почти пуст.

От учителската тоалетна излезе тя... госпожа Змеева-Ужасът на седемте кабинета. Това беше най-злият учител в училището (може би и в света). Дори колегите ѝ се страхуваха от нея. Влезеше ли от единия вход на учителската стая, всички учители излизаха от другия.

Тя закрачи с тежка стъпка по коридора и сигурно се чуваше чак долу в столовата, където децата се хранят. Малкото ученици, които бяха в коридора, с 300 km/h се прибраха по стайте си.

В мига, в който госпожата отвори вратата, всички прибраха учебниците и тетрадките си в чантите и станаха да козируват/поздравят:

-Добър ден!- изрмжа госпожата.

-Добър ден, госпожо Змеева.- каза целият клас в един глас.

-Къде са дежурните на вашия клас? А?- изрмжа отново.

Две деца излязоха на дъската и застанаха мирно.

- Отсъстващи? - попита Змеева.

- П - п - п - първи и петнайсти номер.

- Я не ми заеквай. Повтори: първи и петнайсти номер!!!

- П-п-п-първи и п-п-п-петнайсти номер – повтори едно от децата.

- Некадърници! Бързо съдайте, че както съм ядосана, на вас ще си го изкарам. Така, така, такааа... на кого от вас сега да съспия мечтите и живота, така де - да изпитам!?...

Както винаги „гора от ръце“....

- Щом няма желаещи значи сама ще си избира мъченици, имах предвид ученици. Да видя в дневника. Аха! Иванчо, я ела да ти въртна една двойка, аааааа имах предвид да ти задам няколко въпроса.

В общи линии госпожата беше зла... меко казано зла. Иванчо беше много умно дете, но нямаше как да изкара отлична оценка, понеже Змеева не пишеше шестници, дори срещу нея да седяха гении. Той плахо излезе на дъската и госпожата му каза:

- Иванчо, я ми разкажи урока от по-предния час.

- Госпожо, аз не съм учил този урок. Бяха ми правили операция на очите и носех превръзки на тях целия ден. Нямаше как да си науча урока. Освен това отсъствах онзи ден.

- Ха-Ха-Ха...! Не ме интересува! Двойка. Сядай си на място.

Иван просто се вцепени и остана втренчен в стената.

- Чудовище - каза тихо едно дете от задните редици – пу дано да ти се върне.

Точно тогава госпожата се хвана за главата и извика от болка. След това падна от стола и се скри от погледа на учениците. Неочаквано нещо обърна бюрото и изрева. Всички залегнаха при вида на летящото бюро и за щастие нямаше пострадали. След

като се изправиха, видяха как бюрото беше пробило стените на съседните кабинети. Децата погледнаха към подиума и видяха едно чудовище с груба лилава кожа, с разкривени, но остри като бръснач зъби. То носеше и очила с едно липсващо и едно стъчено стъкло, имаше остатъци от дрехи и за капак на всичко беше огромно и миришеше. Иведнъж то изрева с познат глас:

- Кой от вас, сополанковци, ми причини това?! – след този рев всички се разбягаха.

Както много от вас забелязаха, госпожа Змеева се бе превърнала в чудовище. Иван остана вцепенен пред даъската. Тя блъскаше, рушеше и беше невиджано ядосана. Гонеше децата и се опитваше да ги убие (нейната мечта). След 20 минути блъскане, рушене и гонитба на помощ дойде армията да убие чудовището, но без особен успех. Калашници, картечници, танкове. Нищо не пробиваше кожата на чудовището. Когато всички започнаха да губят надежда, изведнъж чудовището падна приспано на земята. Зад него стоеше Иван, който беше запъхтян. Всички бяха супер изненадани. Момчето проговори:

- Това да ти е за урок! ДА УВАЖАВАШ децата и здравословните им проблеми.

- Ти ли го направи?! – каза един от военните, а Иван отвърна:

- Да, аз го направих. Видях го в една видеоигра.

- Т-т-т-това е невероятно.

- Тя ми написа двойка, защото не си бях научил стария урок, понеже бях с превръзки на очите, защото ми бяха правили операция. След като се превърна в чудовище, нищо не ми пречеше да й приложа хватката, която бях научил. Впрочем ако не сте разбрали, тя беше моя учителка.

- До...бре - каза войникът, докато осмисляше цялата тази информация. - Браво момче. Добре се справи. От тук ние поемаме

И така Иванчо стана герой. И на всички учители, които четат това: не бъдете лоши към учениците.

Разговор с моите демони

Събужда ме настоятелният тропот на дъждовните капки по покрива. Отново вали. Неделя е, затова не съм изненадана. Навън всичко е сиво. Притъпена светлина от тъмните облаци. Дъждът ту се усилива, ту намаля, но пък е неделя.

Разбирам, че няма да мога да заспя отново, затова неохотно се надигам. Стаята ми е сива. Аз съм сива. Отварям прозореца. Светът също е сив.

Все още по пижама се отправям към кухнята по тъмния коридор. Препичам две филийки хляб, мажа ги с масло. През това време кафе машината бучи като разярен бик, изливайки катраненочерната течност в чашата.

Най-накрая сядам върху сивия диван, с безцветната чиния в едната ръка и също толкова бледата чаша в другата. Започвам да се храня. Бавно, непринудено. С неприязън към това парче „живот“ в ръцете ми. Скоро кофеинът започва да ми въздейства.

-Как сте тази сутрин, госпожице? - чува се тихият, но в същото време плътен глас на моята сутрешна гостенка. Мога да я видя с крайчеца на околото си. Трудно е да я игнорирам. Тя внася единствения цвят в мрачната стая.

Подпряла се е на кухненския плот. С едно леко и грациозно движение вече стои отгоре му. Дългата ѝ яркочервена рокля се спуска нежно по дългите ѝ кръстосани крака. Сплела е ръце върху коленете си, показвайки множество сребърни пръстени.

- Изискана, както винаги - въздъхвам заради префърцунения ѝ вид.

Тя се засмива. Смях, от който ме побиват ледени тръпки. В същото време смях, който разпалва малка искра в душата ми. Искра, която ще тлее и ще се разоства. Жената върху кухненския ми плот леко отмята дългата си права гарвановочерна коса.

- Дружелюбна, както винаги - отвърща тя. - Тази сутрин започваме от рано.

- Затова ли си тук?

- Познаваш ме. Никога не пропускам забава-та, а тя е най-голяма сутрин. Толкова си...

- Мрачна?

- „Гневна“ е точната дума. Така пълна с блъбукащата емоция. Емоцията, която ври и кипи вътре в теб.

Неделя е все пак. А неделите са за това. Да седнеш на неудобния кухненски диван и да поговориш.

- Не избързваш ли малко? Още няма 8 часа.

- И все пак вече си кисела.

- От неспокойния сън е.

- Все това ти е извинението.

- Може би не мога да измисля по-добро.

- Този път си по-заядлива. Да не се е случило нещо интересно през седмицата?

- Нищо специално, но знаеш как е. Да не си ми

Първо място

Втора възрастова група
Добора Михайлова Михайлова,
17 години, ТНЧЕ „Ролан Ролан“, УНСП Ст. Загора,
Литературен клуб
„Без заглавие“

подготвила нещо за следващата, че да питаш?

- Скъпа, аз съм само наблюдател. Ти си тази, която се ядосва. А знаеш колко обичам да се ядосваш.

- Аха.

- Не си много приказлива.

- Нямам какво да кажа.

- Мина ли ти вече? Май се успокои.

- Кафето понякога помага.

- Щом вече не си ядосана, ще трябва да вървя.

- Знаеш, че гнева винаги го има, но да, по-добре върви, че много се застоя този път.

- Ще ми липсваш!

- Аз или гневът ми?

- Много добре разбираш, че едното не може без другото.

- Умно се измъкна - отбелязах.

- Какво да ти кажа, уча се от грешките си.

Докато се обърна, за да я погледна един по-следен път, нея вече я няма. Е, пак щеше да ме навести. Но пък само в неделите ми говореше.

Беше време да се приготвям. Бях обещала, че ще изляза. А и дъждът вече бе спрял, така че нямах оправдание. Въздъхнах и станах, отправяйки се обратно към спалнята.

Миришеше на дъжд. Колите разплискваха образуваните се локви до тротоара, а минавачите се опитваха да не пострадат. Бях потънала в мекия стол с топла чаша кафе в ръцете. Беше ми втората за деня, но пък помагаше. Бях забобиколена от облачета дим. Недостатъците на това да имаш приятели пушачи. Гласовете им звънтяха и се смесваха с дима. Образуваха балон. Балонът на този мой малък свят.

Чух токетата ѝ да тракат по тротоара още преди да забележа яркочервената ѝ коса. Вървеше бавно, отмервайки точно всяка крачка. С високо вдигната глава и зелена рокля, която беше прекалено къса за това дъждовно и хладно време. Приблужи се и придърпа стол, за да може да седне до мен. Също извади и запали цигара.

- Не мога да разбера защо продължаваш да излизаш с тези - каза го толкова пренебрежително. - Виж им начина на живот.

- Какво им има на начина на живот?

- Ходят само по кафетата и пушат.

- А ти къде си в момента и какво правиш?

- Не ме опсрвай, наясно си, че съм права.

- Нищо не знаеш за приятелите ми.

- Виж себе си. Красива, стройна, умна - бях далеч от описаното от нея.

- Не се чувствам такава.

- И това ти е проблемът. Трябва да осъзнаеш собствените си плюсове, а не да търсиш утеха в другите.

- Приключи ли?

- Ти си толкова интелигентна, целеустреме-

продължава на стр. 6

на! Какво разбират тези тук! Изобщо не ти трябва с техните мижави цели в живота! Трябва да се бориш за върха и не можеш да позволиш на толкова посредни хора да те забавят. Крайно време е да ги зарежеш.

- Както кажеш.

- Продължавай да не ме слушаш. Да видим кой ще излезе прав накрая.

- Тръгваш ли си вече?

- Нямам какво повече да ти кажа.

Приготвих си скромна вечеря. Налях си чаша червено вино и бях обратно на сивия кухненски диван. Прещраквах каналите по телевизора, но нямаше нищо интересно. Спрях го и се хранех в тишина.

- Добър вечер, любов моя - тишината не продължи дълго.

В ъгъла се беше появил той. Целият в черно. Безупречен както винаги.

- Добра да е - казах безчувствено.

- Защо е така мрачно малкото ми зайче?

- Можеш да спреш с тези номера. Научих се да не ти вярвам.

Винаги идваше като него. Знаеше, че

ми е слабост и го използваше срещу мен. Така и не го преживях. Поне вече не можеше да ме излъже.

- Добре де. И на мен ми омръзна този облик. Аз съм много по-красива от него - сега в ъгъла стоеше мое пълно отражение. Вместо с овехтели домашни дрехи беше облечена в дълга дантелена черна рокля. Устните ѝ бяха покрити с тъмночервено червило. То имаше кървав оттенък. Но не прясна, топла кръв, а вече съсирена. Колко подходящо за думите, които изричаше.

- За какво ще злорадстваш тази вечер?

- Колко стихотворения написа?

- Николко.

- А книгата как върви?

- Върви.

- Пак ме лъжеш.

- Каквото и да ти кажа, ще намериш начин да изкривиш думите ми.

- Не те ли е страх?

- От какво да ме е страх?

- От провала. От това, другите да не те приемат - започна да изброява дългия списък със страховете ми.

- И какво от това?

- Размърдай се малко. И помни, че той

няма да се върне. Няма и да ти помогне. Изобщо не му пука за теб.

- Не ми казваш нищо ново.

- Тогава защо не се размърдаш! Пиши! Живей! Излизай! Срещай се с другите!

- Ще. Но сега е неделя.

- Неделя е - успокой се тя. - Днес ти е простино. Но утре пак ще дойда.

- Знам. Време е да си вървиш.

Както се беше появила, така и изчезна. Неделите не бяха чак толкова неприятни.

Вече имаше вино само на дъното на чашата. Сега можех да си почина до другата седмица, когато пак щяха да ме навестят. Гневът. Гордостта. И самата аз. Те бяха мои редовни гостенки. Никога не пропускаха седмичната си визита, за да напомнят за себе си. Моите три демона, изкарани от най-тъмното кътче на съзнанието ми. Бях свикнала с тях. Като разчистех празните приказки, всъщност можех да намеря много ценни съвети в думите им.

Измих чиниите и се отправих към спалнята. Беше станало време за сън. Дъждът отново тропаше по покрива. Нека вали. Помислих си. Утрешното слънце ще го прогони.

ЖЕРТВИ

Мразовитият среднощен бриз караше тялото на Марина да изтръпне. Макар да беше едва юни, температурата можеше да се сравни със студенината на ноември. Пръстите ѝ бавно придобиваха бледосин цвят, докато стъпалата ѝ изритваха пясък зад нея.

Пълното лице на луната огряваше пътя ѝ и създаваше искряща диря навътре в морето. Черни вълни заливаха брега на метър от краката ѝ. Усещаше влагата, пропиваща се между песъчинките.

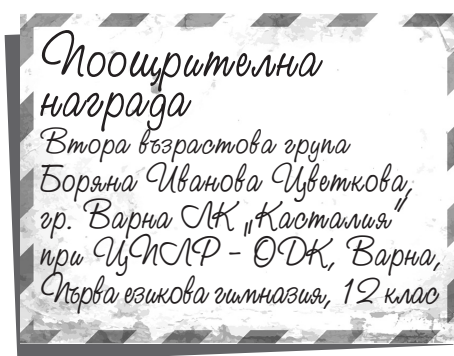
Момичето потрепери, когато нов порив на вятъра се блъсна в тялото ѝ. Кичури коса се бяха изплъзнали от опашката и летяха свободно край лицето ѝ, оплитайки се на възли.

Вървеше без посока, без крайна цел. Измъчваша я собствените ѝ мисли, изграждаха картини, които караха кръвта ѝ да се смразява във вените. Сцените се въртяха в главата ѝ отново и отново, подлудяваха я.

Марина вдиша дълбоко соления дъх на морето в опит да прочисти ума си.

С приятелките ѝ бяха решили, че добър начин да прекарат началото на последното си лято заедно би било най-накрая да реализират дългогодишното си намерение за почивка заедно. Бяха избрали хижа на брега на морето и от два дни прекарваха цялото си време там.

Всичко вървеше прекрасно, шестте момичета бяха успели да избегнат всеки възможен спор и вместо това подминава-

ха чувствителните теми с шегата и усмивка.

Въпреки това Марина не можеше да спре да мисли за бъдещето. Струваше ѝ се, че времето лети, а моментите, прекарани с най-близките ѝ приятели, никога не стигаха. Представяше си тях, разделени от стотици, хиляди километри. Връзката помежду им, губеща сила, отслабваща с всеки ден, през океана, който много скоро щеше да ги разделя. Беше ужасена, че ще ги загуби, а хилядите начини, по които това можеше да се случи, не ѝ даваха мира.

Студени капки заципаха очите ѝ. Марина ги разтърка и избърса сълзите си в мекия тънък плат на тениската, с която беше излязла. Съжаляваше, че не беше съобразила да си вземе яке или дори панталон, който да покрива повече от горната част на бедрата ѝ.

Изгубена в размисли, забеляза фигурата, сгушена на кълбо на пясъка едва малко преди да се спъне в нея.

Жената изглеждаше на възрастта на бабата на Марина. Платиненорусата ѝ коса приличаше на пухче на глухарче, устояващо на силата на вятъра. Кокалести

ръце обгръщаха тънки крака, а на приведения ѝ гръб беше наменато вълнено одеяло. Погледът ѝ се рееше някъде над осветените вълни, сякаш търси нещо, а тънки бръчки обрамчваха меките черти на лицето ѝ като деликатна паяжина. На Марина ѝ отне изненадващо дълго време да разпознае изражението на тъга, което сякаш се пропиваше в цялото същество на жената, въпреки че напоследък виждаше същата емоция в очите на собственото си отражение.

Момичето направи стъпка напред с намерението да заобиколи, но нещо я спря. Тя погледна отново фигурата на пясъка, начина, по който раменете ѝ бяха прегърбени, сякаш тежестта на целия свят се уповаваше върху тях. Не можеше просто да я остави така. Поколеба се, когато една мисъл се стрелна през ума ѝ. Ами ако жената просто искаше да остане сама с мислите си? Все пак именно това беше причината Марина да излезе навън на първо място. Поклати глава и преглътна притеснението си. Ако не искаше компания, момичето щеше да продължи напред.

- Извинете, добре ли сте? - попита като се приближи внимателно, опитвайки се да не я стресне. Тя сякаш излезе от транс. Огледа се и примигна няколко пъти, веждите ѝ се сбръчкаха объркано. След това крайчетата на устните ѝ потръпнаха в лека усмивка, която не стигна до очите ѝ.

- Доколко може да е добре един човек? - Марина не каза нищо. Не знаеше какво. Започваше да се чуди дали това наистина е било добра идея. Стисна устни и понечи

да се отдръпне, когато жената потупа пясъка до себе си и я покани да седне. - Какво правиш тук сама по това време?

Момичето не отговори веднага. Прехвърли въпроса през ума си няколко пъти. Какво правеше там сама по това време? Бягаше от демоните си. Бягаше от реалността. Бягаше от неизбежното. Просто бягаше.

- Не можеш да спя, - каза накрая. Технически не беше лъжа. Само че жената се усмихна потайно, сякаш можеше да прочете мислите ѝ.

- Да, аз също. - Няколко минути единственият разговор, който се водеше, бяха шептенията между вълните и вятъра. Жената отново затърси с поглед по хоризонта. Марина копира позата ѝ, съгвайки крака и покривайки ги с ръце.

- Търсите ли нещо? - не се сдържа и попита. Непознатата отново се усмихна, но очите ѝ се навлажниха.

- Всички търсим нещо, миличка. Целият ни живот е прекаран в търсене. - Засмя се горчиво и наклони глава. - Само че това, което аз не мога да намеря, отдавна изчезна. - Засмя се отново, този път по-силно и по-ведро. - Чуй какви неща говоря само.

Марина побърза да поклати глава отрицателно. Това, което чуваше, не ѝ звучеше странно или твърде философско. Знаеше, че е самата истина.

- Търся един спомен. За едно момче, едва станало мъж. Никола. - Марина завъртя глава към жената и се загледа в отражението на лунната светлина в очите ѝ, което създаваше илюзията, че сиянието идва отвътре. - Имаш ли братя или сестри?

- Не - отговори момичето. Жената изцъка с език и присви устни.

- Значи не би разбрала. С Никола се родихме с три минути разлика. Двайсет години не спрях да му натяквам, че съм по-голяма от него и че трябва да ме слуша. Никога не го правеше. И въпреки това не съм обичала някого повече.

Замълча и се поразмърда. На Марина ѝ стана неудобно. Съжали, че е повдигнала темата. След миг жената също обърна главата си към нея и впи искрящите си очи в нейните.

- А ти какво търсиш?

Момичето отмести поглед. Търсеше ли нещо? Не беше сигурна. Може би...

- Търся начин да запазя нещата такива, каквито са. - Непознатата я огледа оценяващо, потърси нещо в лицето ѝ.

- Нещата никога не могат да си останат същите. Замисли се, всеки ден светът се променя. Искаш или не, в един момент всичко става различно. Ти какво имаш предвид?

Марина се замисли. Обикновено беше предпазлива, когато непознати ѝ задаваха лични въпроси, но беше почти напълно

сигурна, че повече никога няма да види тази жена. Не виждаше нищо лошо да сподели с нея.

- Заминавам през септември. Половината ми приятели ще се пръснат из цялата държава, а другата половина извън нея. Неизбежно е да се отчуждим. Но ми се ще да не беше така. - Замълча и зачопли едно конче, което стърчеше от подгъва на късите ѝ панталонки. Пропусна погледа на жената, в който се криеше разбиране и съжаление.

- Да, права си. Невъзможно е. Няма какво да направиш, освен да се наслаждаваш на моментите, които имате заедно. Е, няма гаранция, че ще ги загубиш всичките. Трябва да имаш и малко вяра, естествено. Но ще видиш, с течение на времето. Приоритетите ти ще се променят. Семейството ще придобива все повече и повече значение. Винаги ще има от какво да те е страх, мила. Затова пък трябва да хванеш живота за рогата и ти да насочваш него, а не той - теб. Всяка от вас е направила своя избор. Всяка от вас е знаела, че нещата ще се променят. Не съжалявайте за нищо.

Марина се сгуши още повече. Бризът щипеше лицето ѝ, а мислите ѝ препускаха все по-бързо.

- Знаеш ли, преди много години, аз се притеснявах за съвсем същото нещо, - засмя се жената. - Никола щеше да се качва на първия си кораб, беше развълнуван и нямаше търпение вече да замине. Обаче аз бях напълно ужасена. Ами ако забрави за нас и се попилее по чужбина? Ами ако като се върне е напълно различен и аз вече не мога да го позная? Ами ако нещата между нас вече не са същите и се превърнем в непознати? И знаеш ли, нито веднъж не ми хрумна, че той може никога да не се върне. Нито за секунда не помислих, че нашето море, с което сме прекарвали целия си живот, което познавахме толкова добре, може да ми го отнеме.

Е, да, ама нá. След два месеца дойдоха новините. - Тя въздъхна дълбоко и избърса две сълзи. Гласът ѝ беше утебелен, а печал се разстилаше по цялото ѝ тяло като тежкото одеяло на раменете ѝ. - Ех, морето, морето, морето. Носи дарове, но взима и жертви.

Изведнъж се сепна, все едно беше забравила за момичето до нея. Погледна я странно и се отдръпна леко.

- Ти още ли си тук? Я бягай бързо, че цялата ще измръзнеш. Виж се, гола си.

Марина се усмихна и се надигна от студения пясък. Жената говореше точно като нечия баба. Благодарил ѝ за компанията, обърна се и хукна обратно към хижата. Не видя нежната усмивка по лицето на непознатата, чието име така и не научи, която проби воала на тъгата и озари цялото ѝ лице.

Когато най-накрая стигна малкото бунгало, краката ѝ бяха напълно изтръпнали. В думите на жената беше открила някакво скрито послание, което може и да си беше въобразила. Въпреки това се чувстваше по-добре. Морето взимаше жертви. С вълните си. С обширността си. С огромното пространство, с което разделяше хората. Взимаше богатства, приятелства, животи. И хората продължаваха да го обичат.

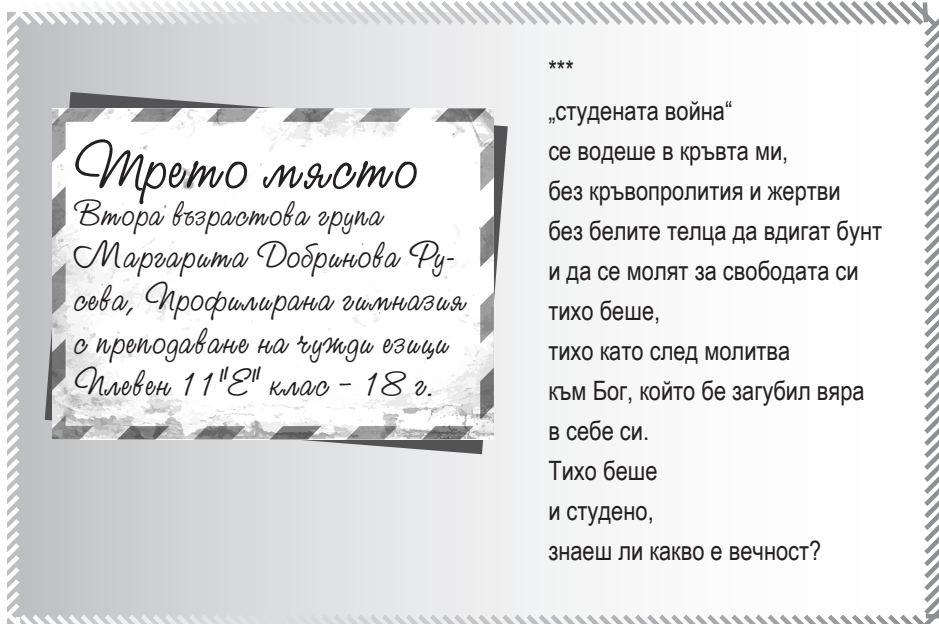
Отвори вратата и пет чифта загрижени очи се впиха в рошавата ѝ коса и задъханото ѝ почервяло лице. Приятелките ѝ се бяха събрали в кухнята, полу-будни и по средата на спор. Не ѝ беше хрумвало, че може да се събудят, докато я няма.

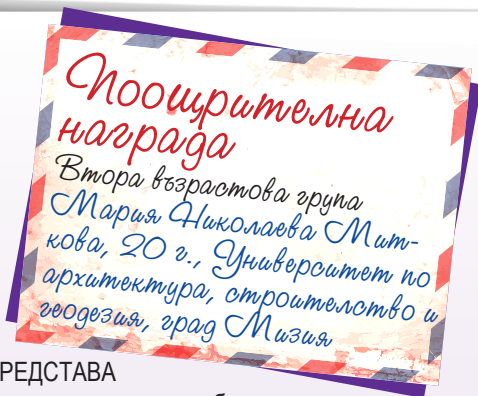
В миг всички се скупчиха край нея и я засипаха с въпроси. Къде е ходила, луда ли е, знае ли колко е часът. Тя се усмихна и прегърна колкото можа повече от тях.

Морето, морето, морето. Морето взима жертви, но и носи дарове.

Като спомените, които щяха да им останат за цял живот, дори и да им бяха последните заедно.

„студената война“
се водеше в кръвта ми,
без кръвопролития и жертви
без белите телца да вдигат бунт
и да се молят за свободата си
тихо беше,
тихо като след молитва
към Бог, който бе загубил вяра
в себе си.
Тихо беше
и студено,
знаеш ли какво е вечност?

ПРЕДСТАВА

Сега се чувствам освободена –
с малко по-мъничък камък от преди.
Може би...
Ако използвам още думи ще го разваля.
Думи, думи...
Защо?
Та ние създавахме поезия по телата, сближени.
По очите,
(не) гледащи един към друг.
Различни изглеждахме.
И еднакви.
И празни.
Като пълните улици на София.
Разхождам се там и усещам сърцето ти –
празно е като моето.
Плача.
И съм по-щастлива от всякога.
Парадокс бих казала:
и аз,
и ти,
и те...
Огледален за мен и теб е светът.
Но не бих го променила.
Нека си остане такъв.
И еднакъв.
И различен.
И празен.
Как ще пиша поезията си без теб,
мое красиво отражение?
Все пак ти си представа,
в която се влюбвам
ден след ден.
Ако те захвърля днес,
знам: утре ще имам нужда от теб,
за да се измъкна!

Моливът няма бутони, има само сърце

Web/Cell
(Малък страх)

Когато се уморим
да бъдем мухите
в удобната мрежа,
ще намерим ли
жива пчела
в клетка с мед
и надежда?...

Enter/Escape
(Зелена болка)

Тежък, силен,
виртуално
безупречен
съм.
Тичам бос
по трева
съвършена
само на сън.

Smart
(Перушина в нощта)

Два бухала
в електронния мрак
дълго спориха
кой е по-умен.
Тресна гръм.
И под мократа стряха
късен славеи
възпя ги
без думи.

ТЪЖНИЯТ БОГ

Тъжният бог не прилича на бог,
а по-скоро на някой чиновник.
до болка трептят френетичните грохоти
на машината прашна и пишеца: с-бог-ом...
Тъжният бог не прилича на себе си,
когато твореше света,
а навръх всяка дума потичаше стих
и във всеки бял сън океанската шир
се протягаше бавно към целия свят.
Тъжният бог днес е по-скоро чиновник
и нещо го стяга вратовръзката май.
Той описва цъфтежа на дивите лотоси,
за листопадът на кестена готви доклад.
Тъжният бог си мечтае по-скоро
да бъде мушица, водно конче, листо
и трака той, до полуца, щом някъде
тихо цъфти и танцува смъртта.
Нотира безмълвно във мрака
мистичната песен на безкрайния свят...

Зад стените на голямата къща -
там, където всичко изглежда красиво
и външните хора виждат дъга,
там, където живущите усещат болка и тъга
и ровят в кофите за сметта,
там, където отвън беше скъпо,
а вътре плащаха с всяка сълза,
там, където болестта ги посети
и абсолютно всички наскърби,
но отвън беше красиво, нали...
въпреки вътрешните черни дни.

Организатор на конкурса:
ЦПЛР- Стара Загора -
ръководител Искра Иванова,
ЛК „Без заглавие“ -
ръководител Мария Донева
Жури: Акад. Крум Георгиев, Мария Донева и
Станислава Раянова